

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΓΚΕΛΟΥΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΣ σ' ένα θράχο κοντά στην ακρογιαλιά ο Πέτρος συλλογιζότανε... Ήταν τόσο δυστυχημένος! Είχε χάσει πρό όλίγων μόλις ώρων τη Φανσέττα του, την ωραία και χαριτωμένη άρραβωνιαστικιά του, που την είχε αγαπήσει με όλο τὸ πάθος τῶν εικοσι πέντε χρόνων του... Ἡ Φανσέττα, ἡ κόρη τοῦ Μπάμπου-Μπέλκ, εἶχε πεθάνει καὶ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα τὴν εἶχαν θάψει στὸ μικρὸ νεκροταφεῖο τῆς πόλεως.

Ὁ Πέτρος σήκωσε λίγο τὸ κεφάλι του καὶ ἀναστέναξε βαθεία. Εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ θραδυάζη. Κατόπιν σηκώθηκε καὶ ἀρχισε νὰ περπατᾷ ἀσκοπα μέσα στοὺς ἀγρούς. Βάδιζε ἀργά, μετὸ κεφάλι σκυμμένο, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει πὺ πῆγαινε.

Χωρὶς νὰ θέλῃ τὰ μάτια του πέρασε στὸ ψηλὸ καμπαναριὸ τῆς ἐκκλησιᾶς τοῦ νεκροταφείου. Ἐγινε κατακίτρινος καὶ στάθηκε σὰν καρφωμένος στὴ θέσι του... Νά, ἐκεῖ, πίσω ἀπὸ τὰ κυπαρίσσια, θρίσκεται θαμμένη ἡ Φανσέττα... Ἐκεῖ, εἶχαν βάλει μέσα σ' ἕνα ξύλινο φέρετρο τὴν ἀγάπη του, ἐκεῖ σ' ἕνα βαθὺ λάκκο εἶχαν κατεβάσει τὸ ἀγγελικὸ κορμὶ τῆς.

Ἡ νύχτα ἀρχισε ν' ἀπλώνεται πειὰ τριγύρω στὴν ἔρημη φύσι καὶ τὰ πρῶτα ἀστέρια ἔλαμπαν στὸν οὐρανό...

Ὁ Πέτρος εἶχε προχωρήσει ἀρκετὰ πρὸς τὸ δρόμο τοῦ κοιμητηρίου καὶ διέκρινε πειὰ τοὺς πέτρινους σταυροὺς τῶν τάφων του. Σκεπτικὸς ὅπως ἦτανε καὶ μετὸ ἴδιο ἀργὸ καὶ κλονισμένο θῆμα ἔκανε τὸ γύρο τοῦ περιβόλου κι' ἔφτασε ὡς τὴν μεγάλη κιγκλιδωτὴ πόρτα. Ἐκεῖ ἔπεσε ἐξαντλημένος ἐπάνω στὰ σιδερένια κάγκελλά τῆς, μετὰ μάτια θυσιωμένα στὸ πυκνὸ σκοτάδι, πὺ τοῦ ἔκρυβε πειὰ τὴ θεὰ τῶν τάφων...

Μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία εἶχε γεννηθῆ στὴν ψυχὴ του. Ἦθελε νὰ πάη νὰ πέσει ἐπάνω στὸ νωπὸ χῶμα τοῦ μνήματος τῆς Φανσέττας καὶ νὰ τὸ ποτίσῃ μετὰ δάκρυα. Τοῦ φαινότανε πὺς αὐτὸ θὰ τὸν ἀνακούφιζε...

— Ὅχι! εἶπε μέσα του. Ὅχι. Δὲν πρέπει νὰ πάω τέτοια ὠρα στὸν τάφο τῆς...

Μὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ στὴν ἐπιθυμία αὐτὴ πὺ τοῦ εἶχε πειὰ κυριεύσει τὴν ψυχὴ καὶ σκαρφαλώνοντας γρήγορα ἐπάνω ἀπὸ τὴν κιγκλιδωτὴ πόρτα πὺ ἦταν κλειστὴ, πήδησε μέσα στὸν περιβόλο τοῦ νεκροταφείου...

Τὸ σκοτάδι ἦταν πολὺ πυκνὸ. Ἐνας ψυχρὸς ἀνεμὸς εἶχε ἀρχίσει νὰ φυσᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ψηλά κυπαρίσσια. Ὁ Πέτρος ἀρχισε νὰ αἰσθάνεται κάποιον φόβο μέσα του. Θυμῶταν τὶς ἱστορίες τῶν θρυκολάκων πὺ μικρὸς εἶχε ἀκούσει. Καθὼς περπατοῦσε ἀνατρίχιαζε σὲ κάθε του θῆμα. Τοῦ φαινόταν πὺς ἀκούγε ἐκεῖ κοντὰ του τὸν παράξενο θόρυβο... Γὰ μάτια του ἦσαν θολωμένα. Δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ προχωρήσῃ. Στάθηκε ἀκίνητος καὶ ἦταν ἔτοιμος νὰ γυρίσῃ πίσω γιὰ νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ φοβερὴ αὐτὴ κατοικία τῶν νεκρῶν, ὅταν ἔξαφνα, καθὼς ἔκανε νὰ στρίψῃ ἀπὸ μιὰ δειρσοτοιχία, σταμάτησε πάλι καὶ τέντωσε τ' αὐτιά του. Τοῦ φάνηκε πὺς εἶχε ἀκούσει κάποια φωνή.

— Μπᾶ! εἶπε μέσα του. Ὁ ἀνεμὸς θὰ εἶνε!

Καὶ παίρνοντας τότε λίγο θάρρος ἀπεφάσισε νὰ προχωρήσῃ ἀκόμα μερικὰ βήματα καὶ νὰ φθάσῃ στὸν τάφο τῆς Φανσέττας πὺ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ.

Τὴ στιγμὴ ὅμως αὐτὴ, μιὰ κραυγὴ τρόμου ξέφυγε ἀπ' τὸ στόμα του. Ὁ Πέτρος, μετὰ δλάνοιχα τὰ μάτια του, κατακίτρινος καὶ τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του, ὡπιοθοχώρησε μετὰ τὰ μάτια στηλωμένα μπροστὰ του. Τὰ γόνατά του λύγισαν καὶ πιάστηκε ἀπὸ ἕνα σταυρὸ γιὰ νὰ μὴ πέσῃ κάτω. Μή-

πως ὄνειρευότανε; Καὶ ὅμως ὄχι! Σε ὀλίγων ἐρημάτων ἀπόστασι δυὸ σκιὲς κουνιόντουσαν, σὰν νὰ ἔτρεχαν, μέσα στο σκοτάδι... Χωρὶς ἄλλο θὰ ἦσαν νεκροὶ, πὺ εἶχαν θγῆ ἀπ' τὸν τάφο τους! Ἐνας κρῦος ἰδρῶς τοῦ ἔλουσε τὸ κορμὶ καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ ἔγειρε σὰν λιποθυμισμένος ἐπάνω στὴν μαρμάρινη πλάκα ἐνός τάφου πὺ ἦταν διπλα του.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη, μιὰ γυναικεῖα σπαρακτικὴ φωνὴ τὸν ἔκανε ν' ἀναπηδήσῃ ἀπ' τὴ θέσι του... Ἡ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ὠρθώθηκαν καὶ ἕνα δυνατὸ ρίγος τοῦ πέρασε ὅλο τὸ κορμὶ του. Μὰ τί συνέβαινε λοιπὸν; Μήπως ἦτανε ἄρα γε πεπρωμένο νὰ δῆ ἐκεῖνο τὸ θράδυ τίποτε τρομερὸ, τίποτε ὑπερφυσικὸ;!...

Ἄν καὶ τὸ θέαμα τῶν δύο αὐτῶν σκιῶν τὸν τρόμαξε τόσο, ἐν τούτοις δὲν μποροῦσε νὰ ξεκολλήσῃ τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου τὶς εἶδε. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ σκιὲς εἶχαν ἔξαφανιστῆ καὶ ἀντίκρου του, κάτω στὸ χῶμα, ἔδλεπε τώρα μερικὸς φωσφορίζοντας ἀτμὸς νὰ χορεύουν ἑλαφρα μέσα στὸ σκοτάδι.

Χωρὶς πειὰ νὰ σκεφθῆ τίποτ' ἄλλο, ὁ Πέτρος ἀπομακρύνθηκε σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ πῆρε τὸ δρόμο πὺ θὰ τὸν ἔφερνε στὴν ἐξοδὸ τοῦ κοιμητηρίου. Τὴ στιγμὴ ὅμως αὐτὴ, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸν τάφο τῆς Φανσέττας, εἶδε μιὰ λευκὴ σκιὰ νὰ θγαίνει ἀπὸ μέσα.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ψιθύρισε ὁ Πέτρος... Ποιὰ εἶνε αὐτὴ; Κάπου ἔχω ἴδῃ τὸ πρόσωπό τῆς...

Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ τελειώσῃ τὴ σκέψι του. Ἐνα μαῦρο σύννεφο πέρασε ἀπ' τὰ μάτια του καὶ ζαλίστηκε...

Ἡ σκιὰ προχώρησε κατ' ἐπάνω του σὰν νὰ θιαζότανε νὰ τὸν πλησιάσῃ... Δυὸ θῆματα μόλις τὴν χωρίζαν ἀπ' τὸν Πέτρο, ὅταν ἐκεῖνος ἀνοιξε λίγο τὰ μάτια του καὶ τὴν κύτταξε.

— Παναγία μου, Παναγία μου! ἔβαλε μιὰ φωνὴ ὁ νέος... Εἶν' ἐκεῖνη! Εἶν' ἐκεῖνη!...

Ἐνα λευκὸ χέρι ἀπλώθηκε μέσα στὸ σκοτάδι καὶ μιὰ φωνὴ γλυκειὰ ἀκούστηκε στὴν ἀπόλυτὴ ἐκείνη ἡσυχία τοῦ κοιμητηρίου:

— Πέτρο, Πέτρο... Ἡσούχασε! Ἐγώ, ἐγώ εἶμαι. Ἡ Φανσέττα σου! Ὁ νέος δὲν τόλμησε ν' ἀνοιξῆ πειὰ τὰ βλέφαρά του.

— Πέτρο, Πέτρο... Εἴμ' ἐγώ, ἡ Φανσέττα... ἡ ἀγαπημένη σου... Δὲν πέθανε!... Ζῶ, ζῶ ἀκόμα...

Ὁ Πέτρος ἀνοιξε δειλὰ τὰ μάτια του. Ήταν πράγματι ἡ Φανσέττα πὺ εἶχε πέσει στὰ πόδια του καὶ τὸν κυττοῦσε μετὰ δάκρυα...

Τί τρομερὸς ἐπιείκτης! Ἐνα ρίγος καὶ μιὰ ἀγωνία τὸν τράθηξαν. Χωρὶς νὰ θέλῃ, ἔκανε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ ἐκείνη τὸν τράθηξε κοντὰ τῆς...

— Ἄκουσε, Πέτρο, τοῦ ψιθύρισε. Ἐκεῖνο πὺ βλέπεις μπροστὰ σου αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶνε πράγματι φρικῶδες καὶ ἀπίστευτο. Καὶ ὅμως! Νά. Κύτταξε αὐτὰ τὰ κόκκινα στίγματα πὺ ἔχω στὸ φέρεμά μου. Λίγες στιγμὲς πρὶν μ' ἐξίπνησε ἀπ' τὴν κάσσα μου ἕνας φρικτὸς πόνος στὸ ἀριστερὸ χέρι... Μόλις σηκώθηκα εἶδα δυὸ ἀνθρώπους νὰ φεύγουν γρήγορα ἀπ' τὸν τάφο μου καὶ νὰ τρέχουν σὰν μανιασμένοι.

Καὶ ἔδειξε στὸν Πέτρο τὸ ἀριστερὸ χέρι τῆς... Ἀπὸ τὸ μεσαῖο τῆς δάκτυλο τὸ αἷμα ἔσταζε σιγὰ-σιγὰ σὲ χοντρὲς σταγόνες... Ὁ Πέτρος νόμιζε ἀκόμα πὺς ὄνειρευότανε καὶ περιμένε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ δῆ τὴ σιλουέττα τῆς πολυαναπημένης του νὰ ἔξαφανιστῆ μέσα στὸ σκοτάδι ἐκεῖνο πὺ ἀπλωνόταν γύρω του...

Μὰ δὲν ἦταν ὄνειρο αὐτὸ πὺ ἔβλεπε. Ἡ Φανσέττα ἦταν (Συνέχεια στὴ σελίδα 54)

ΤΟ ΣΑΚΚΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

— Εύτυχως πού ο Ζάκ είχε αυτή την ώρα σκοπός, είπε κάποιος απ' αυτούς. "Ετσι δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος.

— Πότε θα περάσουμε από το μέρος πού έχουμε συμφωνήσει να πετάξουμε τα σακκιά με το χασίς στη θάλασσα;

— Σ' ένα τέταρτο της ώρας. Θα δούμε εκεί ένα μικρό φως κόκκινο.

Η λάμψις του φαναριού πλησίαζε. Ο Μέλντον διέκρινε τους ναύτες μέσ' απ' το πανί του σακκιού. "Ενας απ' αυτούς έσκυψε πάνω απ' το σακκί όπου ήταν αυτός κλεισμένος.

— Αυτό το σακκί δεν είναι καλά κλεισμένο, μουρμούρισε.

Και, παίρνοντας ένα σκονί, έδεσε γερά το σακκί στο άπάνω μέρος. "Επειτα θέλησε να το σηκώσει.

— Είναι πολύ βαρύ, είπε. Βοηθήστε με...

"Ετσι πήραν τον Μέλντον και τον απόθεσαν στη γέφυρα. "Αναρωτιόταν τώρα με αγωνία τί θα τον έκαναν; Θα τον κατέβαζαν τάχα σε καμιά βάρκα αιγυπτιακή;

Οι ναύτες εν τω μεταξύ είχαν ξανακατέβει στο κύτος για να πάρουν και τ' άλλα σακκιά. Ξαναγύρισαν αλαφροπατώντας κι' ένας απ' αυτούς ψιθύρισε:

— Νά το κόκκινο φως! "Εφτασε η στιγμή...

Κι' άμέσως άρπαξαν το σακκί, όπου βρισκόταν ο Μέλντον και το πέταξαν επάνω απ' την κουπαστή.

Ο δυστυχισμένος έπεσε στο νερό σαν μολυβένιος όγκος, κλεισμένος για καλά στο σακκί του. Λίγο έλειψε να βγάλει μια κραυγή... Μά το νερό έφραξε το στόμα του... Θα πέθαινε τάχα; Μια μόνο έλπίδα σωτηρίας του έμενε... Να μπορέσει να βάλει το χέρι του στην τσέπη του, να βγάλει το σουγιά του κι' έπειτα να κατορθώσει να τον άνοιξει.

Με μια άπελπισμένη προσπάθεια, κατέβασε το χέρι του και το έχωσε στην τσέπη του... Δεν χρειάστηκε κατόπιν περισσότερο από μια στιγμή για να βγάλει το σουγιά του και να τον άνοιξει...

Η άναπνοή του κοβόταν... Πνιγόταν... Μά η λεπίδα του σουγιά έξέσκισε τη φυλακή του... Και άμέσως με φόρα άνέβηκε στην έπιφάνεια...

Είδε τότε μια βάρκα πού πλησίαζε... Ήταν η βάρκα των λαθρεμπόρων, πούρχόντανε να παραλάβουν το χασίς. Ο Μέλντον, Μισοπεθαμένος, κολύπησε ως την άραβική όχθη όπου έπεσε λιπόθυμος...

Την άλλη μέρα προχώρησε στην έρημο, βάδισε πεθαίνοντας της δίψας και της πείνας, κι' έφτασε τέλος έδω, όπου μπόρεσε να έργασθη, άσφαλής πειά από την άγγλική δικαιοσύνη, μά χωρίς έλπίδα ότι θα ξαναϊδή ποτέ την πατρίδα του.

— Αυτός ο άνθρωπος δεν είναι ούτε τριάντα χρονών, είπε τελειώνοντας ο πρόξενος. Και φαίνεται για πενήντα, δεν είν' έτσι; Μέσα σ' έξη μήνες υπέφερε όσα δεν υποφέρουν οι άλλοι μέσα σε είκοσι χρόνια...

ΡΟΜΠΕΡΤ ΤΑΙ'Υ'ΛΟΡ, ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 32)

πρόσθεσε:

— Αυτή είναι όλη η ζωή μου... Μια ζωή χωρίς σημασία και χωρίς έρωτα...

— Και τα άναριθμητά γράμματα πού λαμβάνετε κάθε ή-μέρα; τον ρώτησα κατάπληκτος.

— "Ε, βέβαια! Έκανε γελώντας. Με συγκινούν, μ' ένθουσιάζουν! Είναι ωραίο να έχω κανείς τόσες πολλές θαυμάστριες! Ωστόσο, έγω θα προτιμούσα να έχω μια μόνο! Γιατί, μά την αλήθεια δεν μπορώ να διαλέξω καμιά. Είναι όλες τους άξιολάτρευτες! "Ετσι ζω μόνος, χωρίς έρωτα...

— "Αν είναι δυνατόν! φώναξα κατάπληκτος.

— Μά τα έφήμερα ειδύλλια δεν λογαριάζονται! Διαμαρτυρήθηκε ο Μπόμπ. "Εγώ μιλω για την καρδιά... Προς το παρόν λοιπόν είναι... διαθέσιμη! Ζω μόνος, σ' ένα «ράντσο», μακριά από το Χόλλυγουντ και δεν έχω συντροφιά μου παρά τα κυνηγετικά σκυλιά μου, τ' άλογά μου και τις καρμίνες μου. Είμαι ένας μανιώδης κυνηγός...

— Γυναικών!...

— "Όχι, πουλιών! διαμαρτυρήθηκε ο Μπόμπ κοκκινίζοντας.

"Όπως σάς είπα, δηλαδή ο Μπόμπ έχει όλη την άφέλεια ενός νεαρού Άμερικανού, καθάρης σκέψεις κι' άγνές ιδέες.

Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΜΕΡΥ

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΛΙΛΙΑΝΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

— Θυμάσαι την έσπερίδα των Μπερτιέ; Ήταν μια από τις πιό εύθυμες γιορτές του Παρισιού... "Εκείνο το βράδυ λοιπόν θέλησα να εκπλήξω τους φίλους μου και... μεταμφιέστηκα σ' έναν άλλο! Φόρεσα μια ξανθιά περρούκα, έβαψα το πρόσωπό μου με μια σοφή τέχνη, σαν ζωγράφος πού είμαι, φόρεσα ένα κομψό φράκο, άλλαξα λίγο τη φωνή μου και μια και δυο τράθηξα για την έσπερίδα των Μπερτιέ... "Ημουν άγνωριστος! Και μπορείς να φαντασθής πόσο διασκέδαζα όταν ξαφνικά, δίχως να το ξέρω, βρέθηκα μπροστά στη Λιλιάνα. Ο διάβολος τότε μ' έβαλε να παίξω μαζί της, έτσι, για να γελάσω, για να την κοροϊδέψω. Μά ύστερα από τον δεύτερο χορό, τα πράγματα μπερδεύτηκαν. Ήταν τόσο παράξενο να βλέπω τη Λιλιάνα έρωτευμένη κι' έτοιμη για κάθε τρέλλα! "Επειτα η σαμπάνια άποτελείωσε την καταστροφή. Την άλλη μέρα; Την άλλη μέρα ξέσπασε το δράμα. "Όταν ξεμέθυσα πειά είδα καθαρά πως δεν μπορούσα να κάνω τίποτε. Μπορείς να φαντασθής το θυμό και την άπελπισία της Λιλιάνας αν της έλεγα την αλήθεια. Δεν τόλμησα λοιπόν να πω τίποτε κι' άφησα να λησμονηθής σιγά-σιγά αυτή η ιστορία. Μά, καθώς βλέπεις, αντί να ξεχασθής, φούντωσε περισσότερο! Κι' έπειτα φάνηκα άνανδρος... "Αρχισα να της γράφω... Τί να κάνω λοιπόν τώρα; Τί να κάνω;

— Νά πής την αλήθεια, πού να πάρη η όργη! φώναξα έξαλλος. Είναι ο μόνος τρόπος για να σωθής. "Επειτα, στο κάτω-κάτω της γραφής, έσένα αγαπάει!

— "Όχι! στέναξε ο Λουσιέν. "Η Λιλιάνα αγαπάει έναν άλλο... τον άλλο! Και θα μου κρατούσε κάκια σ' όλη της τη ζωή, αν τον ξεφάνιζα αυτόν τον άλλο από το πρόσωπο της γής. Θα με μισούσε σαν να τον είχα δολοφονήσει!...

Κι' ο Λουσιέν έσκυψε το κεφάλι, άπαρηγόρητος. Είχε δίκη! Δεν μπορούσε πειά να κάνει τίποτε άλλο, παρά να πάη να κλειστή σ' ένα φρενοκομείο.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 51)

μπροστά του ολόκληρη, ολοζώντανη, πραγματική, και του μιλούσε όπως πρώτα. Για μια στιγμή ο νέος πήγε να χαση το λογικό του, μά στο τέλος κατάλαβε και πείσθηκε σ' εκείνο πού έβλεπαν τα μάτια του... Και η δύο εκείνες σκιές, που τον είχαν τρομάξει, λίγες στιγμές πριν, ήσαν κι' αυτές δυο σκιές ανθρώπων. Είχαν έλθει, οι άθλιοι, εκεί για να ξεθάψουν τον νεκρό της Φανσέττας και να της κλέψουν το δαχτυλίδι πού φορούσε στα χέρια της. Μά δεν μπόρεσαν να της πάρουν τίποτε, γιατί καθώς πήγαν να της κόψουν το δάχτυλο και να της πάρουν το δαχτυλίδι, εκείνη ζύτησε. "Η Φανσέττα πού είχε κατά λάθος ταφή ζωντανή, είχε πάθει νεκροφάνεια, έβγαλε τη στιγμή εκείνη μια φωνή και ξέφυγε απ' τα χέρια τους.

"Η άνιερη εκείνη άπόπειρα της κλοπής την είχε σώσει από τον θάνατο...

ROBERT GOELUS

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΕΤΟΙΜΟ-ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

— Ναι.

— Σίγουρα;

— Ναι... ναι...

— "Ασε με τώρα, Ζαννέτα, πήγαινε να παίξεις...

Δεν τολμούσε πειά ν' άνοιξη τα μάτια. Τον έφόβιζαν τα σκοτάδια πού τον έκύκλωναν.

— Πήγαινε... Μή με κυττάς πειά... Πήγαινε γρήγορα να παίξεις... Μή ξεχάσης να το δώσης της μαμάς σου να το διαβάση...

Αυτή άπισθοδρομύσε σιγά-σιγά. Σταμάτησε άξαφνα και ρώτησε με κάποια έπιμονή:

— Μά έσύ δεν θα της το πής καλύτερα;

"Εκείνος ξανάνοιξε τα μάτια' η φωνή του είχε γίνει άδυνατη:

— Ναι, ναι... μά πέσ' της το έσύ, αν δεν είμαι έγώ έδω... ψιθύρισε ξεψυχισμένα.

HENRI BARBUSSE